

PÚTNIK

Božieho milosrdenstva
farnosti Božského Srdca Ježišovho
Partizánske-mesto

X. ročník
číslo 3/2012

Ak by sa Boh stal majákom do nocí našich dní, nepoznali
by sme slovo nuda. Nie, On dokáže brieždením ozdobiť
každé smutné ráno.

Šírim Časopis
dobrovoľný príspevok

Chiara Lubichová

Pútnik Božieho milosrdenstva

Z obsahu...

Úvodník

Pozvánka na kurz
strana 3

Zaujalo nás

Ako môžeme potešiť
Boha?
strana 4

Aktuálne

Čo pre nás znamená
pôstne obdobie a čo
v ňom môžeme
urobiť?
strana 5

Opýtali sme sa

Čo pre mňa znamená
pôstne obdobie?
strana 6

Boli sme pri tom

Kresťanskí seniori sú
už aj v Partizánskom
strana 7

Spomíname

Za otcom biskupom
Rudolfom
strana 8

Týka sa nás

Prečo nám dospelí
nerozumejú?
strana 9

Farská kronika

od 24.1. do 20.2.2012

Do nášho cirkevného
spoločenstva sa sviatostou
krstu začlenili:

Gabriel Žeteneyi

S nádejou na večný život sme
odprevadili:

Jaroslava Dittrichová, 53 r.

Spomíname a ďakujeme

S bolestou v srdci sme odprevadili na ceste do večnosti obetavého, zapáleného pre vieri nášho brata **MUDr. Jozefa Čačku**. Celý svoj život prežil v tesnom spojení s Kristom, bol nápmocný a oddaný vo všetkých farských projektoch a neodmysliteľnou súčasťou pravidelného prispievania do nášho farského časopisu. S mladíckym elánonom, s úsmevom na tvári a priateľstvom nás povzbudzoval a bol príkladom skutočného nasledovania Krista. **Nech mu Boh ukáže svoju tvár a prijme ho ako svoje milé dieťa do svojho náručia v nebeskom kráľovstve.**

Odpočinutie večné daj mu, ó, Pane, a svetlo večné nech mu svieti, nech odpočíva v pokoji. Amen.

Pozvánka mladých na Kvetný víkend

Kto chce spoznať nových priateľov a zažiť spoločenstvo s Kristom, pozývame ho na Kvetný víkend, ktorý sa bude niesť v duchu motta: „**Ustavične sa radujte v Pánovi!**“ Flp 4,4 Bližšie informácie sú na plagáte na nástenke v kostole.

Liturgický kalendár

- 4.3.- 2. pôstna nedele
- 11.3. - 3. pôstna nedele
- 18.3. - 4. pôstna nedele
- 19.3. - sv. Jozefa, ženícha Panny Márie
- 25.3. - 5. pôstna nedele
- 26.3. - Zvestovanie Pána

Pozvánka na kurz

V živote je veľmi potrebné absolvovať rôzne školy, kurzy, školenia, rekvalifikácie ... Každý takto výchovno-vzdelávací proces nám pomáha v mnohých oblastiach. V stredu 22.2.2012 sme všetci dostali pozvánku absolvovať 40-dňový rekvalifikačný kurz s názvom „Zmiluj sa, Pane, lebo sme zherešili.“ Aj takto môžeme pomenovať pôstne obdobie, ktoré nám dáva Pán Boh. Je to kurz, kde lektoram je Ježiš a našou úlohou je, čo najviac sa naučiť o živote. Responzórium z popolcovej stredy „Zmiluj sa, Pane, lebo sme zherešili“ môže byť pre nás prvou pôstnou lekciou. Jej obsahom je radostné prijímanie odpustenia od Nebeského Otca, kde sviatostnou formou je svätá spoved. Pouvažujme spolu nad sviatostou zmierenia, nad týmto prostriedkom, ktorý ustanovil Ježiš Kristus a živí našu vieru. Hlavne nad otázkou: **Kedysa spovedať?**

Kedy?

Ked' to potrebujem! Prvou podmienkou dobrej sv. spovede je slobodné rozhodnutie vlastnej vôle, že chcem prijať posväčujúcu a pomáhajúcu milosť. Íšť na sv. spoved, lebo je v kalendári 1. piatok, Vianoce či Veľká noc je veľmi slabý dôvod. Ak sa splní matéria a forma sv. spovede, sviatosť je prijatá a vyslúžená platne, ale nám ide o oveľa viac, o sviatostnú milosť, s ktorou musíme spolupracovať. A preto na spoved' teba íst' vtedy, keď to chcem, lebo to potrebujem.

Kedy?

Ked' mám hriechy! Vymyslené hriechy, neúprimne automaticky opakované hriechy z minulého mesiaca, hriechy druhých a čnosti nie sú matériou sv. zmierenia. Pravdivý pohľad na svoje slabosti je potrebným krokom k ich odstráneniu. Bez hriechu nie je možná sv. spoved. Evanjelista Ján hovorí: Kto tvrdí, že je bez hriechu, je luhár a niet v ňom pravdy. Matériou sv. zmierenia je pravdivé a vecné pomenovanie svojich hriechov bez zbytočných podrobností.

Kedy?

Ked' som pripravený! Vbehnúť do spovednice zasnežený, priamo z ulice, keď mi z tašky vypadáva nákup, vo vrecku vibruje mobil a

dojedám žemľu, ktorú som si kúpil po ceste v zúfalom pocite hladu, je veľmi malý predpoklad sústredenej a dôkladnej spovede. Na sv. spoved' sa treba poriadne pripraviť. Buď doma alebo v kostole. Príprava spočíva v modlitbe, v sptytovaní svedomia, v spoznaní svojich hriechov a v ľútosti.

Kedy?

Ked'sa spovedá! Prísť na sv. spoved' 2 minúty pred sv. omšou, alebo keď je dvojhodinový zástup pred spovednicou, alebo keď kňaza čaká 10 ľudí pred kanceláriou, lebo sú úradné hodiny ... to sú všetko najlepšie predpoklady na to, aby sv. spoved' trvala 1 minútu a 12 sekúnd. Kto sa chce dobre, dôkladne a pokojne vyspovedať,

musí si zvoliť správny čas na sv. spoved'. V našej farnosti je to každý deň pol hodiny pred rannou a večernou sv. omšou.

Kedy?

Ked' spovedá môj spovedník. Dobrá sv. spoved' si vyžaduje vyznať všetky ľažké a podľa možnosti aj ľahké hriechy. Vyznávame ich Pánu Bohu pred kňazom. Preto by to mal byť spovedník, ktorému dôverujem.

Radšej si vyberiem starého a hluchého kňaza, ako by som mal zamlčať čo len jeden hriech. Ideál je mať stáleho spovedníka, ktorý ma pozná a tak mi môže napomôcť v duchovnom raste.

Kedy?

Ked' ľutujem! Dokonalá ľútosť z lásky k Pánu Bohu je nevyhnutnou súčasťou sv. spovede. Ľútosť v sebe zahŕňa aj túžbu a snahu polepšiť sa. Nasepamäť naučený „hymnus“ z JKS nenahrádzá ľútosť.

Prajem celej farnosti požehnané pôstne obdobie, dobré a užitočné prijatie sv. zmierenia. Aby sme všetci absolvovali „rekvalifikačný pôstny kurz“ s úzitkom pre Božie kráľovstvo. A ešte ostala minimálne jedna otázka v súvislosti s dobrou sv. spovedou.

Kedy?

Toto pôstne obdobie!

Mgr. Miroslav Baláž
dekan - farár

Ako môžeme potešiť Boha?

V podobenstve o márnotratnom synovi nám Pán Ježiš dal spoznať, že aj my môžeme potešiť samého Boha. Robíme to, keď sa skutočne obraciame k Nemу, keď sa k Nemу celým srdcom vrátimе. Mladší syn z Ježišovho podobenstva vykonal klasickú spoved: uvedomil si svoju hlúpost, priznal pred otcom svoj hriech a prosil ho o odpustenie. To isté robíme aj my pri svojej spovedi. Priznáme pravdu o sebe, priznáme, ako aj mladší syn, že sme svojimi hriechmi urazili Boha i blízneho, ľutujeme to a prosíme Boha, aby nám odpustil.

Majúc na pamäti Ježišovo podobenstvo, v ktorom otec pripravil veľkú hostinu, keď sa mu vrátil stratený syn, myslím, že môžeme povedať, že sa aj po každej spovedi skrúšeného hriechníka spieva v nebi pieseň radosti. Pán Ježiš na jednom mieste hovorí: v nebi bude veľká radosť, keď sa na zemi obráti jeden hriechník. Chce nám pripomenúť, že otec, ktorý prijíma svojho kajúceho syna, je vlastne nás nebeský Otec, ktorý uznáva našu slobodnú vôľu, a preto nebráni, aby sme zablúdili a vzdialili sa od Noho. Netrestá nás preto, ale je Mu ľúto, že sme neprenikli do Jeho lásky a dobroty, ale vždy má pre nás zamilovanie a pochopenie. Je pripravený priať nás ako svoje deti, kedykoľvek sa k Nemу úprimne vrátimе. Ale nesmieme odkladať v nedohľadno svoje obrátenie, pretože naše dni sú spočítané. Boh je večný, ale my sme dočasní a ohraničení. Preto pozvanie na obrátenie a návrat k nebeskému Otcovi je pre nás naliehavé. „Život je krátky a smrť trvalá. Nevieme deň ani hodinu. Ak teraz

stratím čas, moja spása je v nebezpečí!“

Pozrime sa trošku i na staršieho syna v Ježišovom podobenstve. Ak trochu hlbšie nazrieme do jeho duše, spoznáme, že vlastne on je ten stratený syn. On žije toľké roky s otcom pod jednou strechou, a ešte nespoznal dobrotu a lásku svojho otca. On ešte nepochopil, že otec je jeho najväčšie dobro a preto nemohol ani uveriť, že je vlastne jeho všetko to, čo otec má.

Otec aj jeho chápe a preto ho presviedča, že sa teraz treba tešiť a radovať, lebo „tento tvoj brat bol mŕtvy a ožil, bol stratený a našiel sa.“ V Ježišovom podobenstve sa nehovorí nič o tom, či starší syn vošiel do domu a tešil sa, že sa mu brat vrátil. Zdá sa, že on ostal vonku, mimo domu. Je možné žiť s otcom pod jednou strechou, a srdcom byť ďaleko od neho. Pre toto je klasickým príkladom starší syn. Takisto je možné zblúdiť ďaleko od otca, ale si uchrániť vo svojom srdci dôveru, že nás nebeský Otec i ďalej miluje, a pre toto je klasickým príkladom mladší syn v Ježišovom podobenstve.

Nech nám toto Ježišovo podobenstvo o stratených synoch a otcovi štedrom v láske a odpúštaní pomôže opraviť chybny obraz o Bohu, ktorý možno v sebe nosíme. Boh je dobrý nebeský Otec, a On nás miluje viac ako si zaslúžime, viac ako si vieme predstaviť, viac ako si môžeme priať. Toto je dôvod našej radosti, ku ktorej nás Cirkev pozýva každý raz, keď nás povzbudzuje na obrátenie.

P. Mijo Nikič, SJ
preložila rehoľná sestra Sapientia

Čo pre nás znamená pôstne obdobie a čo v ňom môžeme urobiť?

Popolcovou stredou sa začalo 40-dňové pôstne obdobie. Je to predovšetkým čas milosti, ktorý nám Pán Boh dáva. Je to čas prípravy na Veľkú noc. Môžeme sa zamyslieť nad tým, čo pre nás pôst znamená. Kresťanstvo, viera a tradícia Katolíckej cirkvi nám ponúkajú veľkú milosť, ktorá je úplne odlišná od spôsobu života v tomto svete. Nie je to krok späť, krok do stredoveku, ale je to pravda o nás samotných, o tom, kto sme, odkiaľ sme prišli a kam ideme. Tradícia Cirkvi je taká, že pôstny čas je čas prípravy a zvláštny čas pokánia. Čo to však vlastne to pokánie je? Možno tomu tak dobre nerozumieme, iba to slovícko mnohokrát počujeme na kázni alebo z rôznych zdrojov. Pokánie je predovšetkým zmena života, (z grécktiny - metanoia), premena zo starého spôsobu života k novému. Je to zanechanie hriechu, s ktorým máme často veľké problémy a ktorý nás stojí veľa síl a spôsobuje nám toľko bolesti a smútku. Je to duchovný boj, ktorí bojujú kresťania, aby sa vyslobodili zo zvyku hriechu a aby boli slobodní a šťastní. Z tohto dôvodu Cirkev odporúča pôst a zriekanie sa.

Čo môžeme počas tohoročného pôstu v našom živote zmeniť? Je to predovšetkým to, čo sme už povedali, totiž máme zanechať nás hriech. Môžeme si rozmyslieť, ale poväčšine je nám to zrejmé, ku ktorému hriechu je každý z nás príplutný. Boh od nás žiada, aby sme sa s Jeho pomocou tohto hriechu vzdali. Sami to nie sme schopní urobiť, ale s Jeho pomocou áno. Môže to byť prejedanie sa, nečistota, nevernosť, zlý slovník, lenivosť, nezodpovednosť, lakovstvo, alkohol, egoizmus a mnoho iných.

Čo nám však veľmi chýba? Je to práve modlitba. Máme mnoho problémov práve preto, že sa nemodlíme. Zanechali sme svoju osobnú modlitbu a modlitbu v rodine. Keď si tak v duchu odpoviem: modlil som sa dostatočne?

Nevynechal som modlitbu ráno alebo večer? Pomodlil som sa niekedy v posledných dňoch napríklad ruženec? Pomodlili sme sa niekedy v posledných dňoch celá rodina spoločne? Prečítal som si niečo zo Svätého písma? Modlitba má veľmi veľkú duchovnú silu. Svätý Alfonz často opakoval, že kto sa modlí, ten sa spasí, kto sa nemodlí, ten sa nespasí. Preto je tak dôležité sa dobre a pravidelne, to jest každý deň, modliť. Skutočne v súčasnosti bez modlitby nemáme šancu duchovne vydržať. Je to ako benzín do motora auta, ktoré bez neho nie je schopné ísiť. Preto vás všetkých pozývame k dobrej a úprimnej modlitbe srdcom, modlitbe každodennej.

Počas tohto pôstu sa môžeme zrieckať aj niektoré veci alebo činnosti, ktorá nám spôsobuje problémy. Napríklad, ak pozerám veľmi veľa televíziu, a tá mi zaberie veľa času počas dňa, môžem sa jej počas pôstu zrieknuť, napríklad okrem správ a pod. Alebo ak som zvyknutý na určitý luxus, ktorý ma stojí veľa peňazí, ktoré by možno pomohli mojej rodine inak, môžem sa ho zrieknuť. Určite je mnoho vecí, ktorých by sme sa takto mohli zrieknuť. Je to na našom rozhodnutí a robíme to z lásky k Bohu, pretože bez tejto lásky by to nemalo zmysel. Pán Boh nás aj takýmto spôsobom chce osloboďiť od vecí, ktoré nám škodia a ku ktorým sme nezdravo pripútaní a ktoré nás robia nešťastnými, aj keď si na začiatku myslíme, že nás urobia šťastnými.

Želáme vám teda požehnané pôstne obdobie, pevnú vôľu a vytrvalosť, aby sme to, čo počúvame a čítame, preniesli aj do našich skutkov. Istotne nám potom Pán Boh, keď uvidí našu snahu po zmene života, daruje veľa radosti a lásky, akú sme doteraz ešte nezakúsili. Panna Mária, Sídlo múdrosti, oroduj za nás!

AKTUÁLNE

spracoval Boris

Čo pre mňa znamená pôstne obdobie?

Túto otázku sme položili našim mladým, aby sa s nami podelili o to, čo prežívajú vo svojom vnútri počas tohto milostivého času. Pôstne obdobie je v plnom prúde a ani jeden deň by sme nemali premárniť bez úprimného nasledovania ukrižovaného Spasiteľa.

Je totiž nesmierne dôležité vedieť duchovne napínať čas daný od Boha pre svoj duchovný rast a svoje posvätenie. Verím, že aj nám všetkým ich vnímanie 40 dní pomôže napredovať v čnosti a s pokorným i otvoreným srdcom kráčať po ceste pokánia. Všetkým, ktorí sa podelili o svoje dojmy, srdečne ďakujeme.

Martin:

Pôst podľa mňa znamená čas, keď sa snažíme skutkami sebazaprenia priblížiť k Bohu a tak sa lepšie pripraviť na slávenie sviatkov. Je to takpovediac telesná modlitba. Je to isto nielen pre mňa ťažké, lebo je to dosť dlhý čas a zväčša nedokážem vydržať vo svojom predsavzatí, ale snažím sa. Tiež je to o predsavzatiach každého dňa, každej hodiny a každej situácie.

Dominika:

Pôst je pre mňa čas zamyslieť sa nad sebou a nad svojím správaním. Nie je to len čakanie na zmŕtvychvstanie. Je to pre mňa čas, keď sa môžem duševne pripraviť na najväčšie sviatky v roku.

Lucia:

Pôstne obdobie je pre mňa čas zastavenia sa ... Človek sa viac zamýšľa nad cenou ľudského života, všetko je melancholickejšie, na svätých omšiach sa zmení rytmus piesní a všetko je skromnejšie i po hudobnej stránke.

Eduard:

Pôstne obdobie je pre mňa čas, kedy sa zameriavam viac na rozvíjanie svojej duše. Prajem každému, aby počas pôstneho obdobia rozvíjal svoju dušu - modlitbou, sebazáporom, alebo duchovným čítaním: Biblie, žalmov, kníh o svätých ... Aby v každom z nás mohol prebývať a pôsobiť Duch Svätý.

Zuzana:

Pre mňa je pôst obdobím zamýšľania sa nad sebou, nad mojimi slabosťami, nedokonalosťami a nad tým, čo s nimi môžem urobiť. I keď viem, že som len človek, ktorý stále padá, prosím Pána, aby mi s tým pomáhal. Tak sa chcem pripraviť na oslavu Veľkej noci, oslavu našej spásy a zároveň sa tak aspoň malinkým spôsobom odvŕačiť Ježišovi za to, čo si pre nás na kríži vytrpel.

Barbora:

Prvé, čo ma napadne, je čas premeny, pokánia. Je to obdobie, keď si chcem upevniť vzťah s Bohom, nájsť si na Noho viac času. Veľmi si uvedomujem, že ON zomrel aj za moje hriechy. Túžim sa viac modliť. Je to čas milosti.

Lukáš:

Pre mňa osobne je pôstne obdobie čakaním na víťazstvo, kedy na jeho konci Ježiš víťazí nad smrťou. Je to ale aj obdobie, kedy sa máme hlbšie zamyslieť nad tým, čo Ježiš pre nás robí v každodennom živote a že On sa dáva pribiť na kríž za mňa či za teba. Prajem každému dotyk Boha počas pôstu a ešte uprenejší pohľad na kríž, na ktorom zomrel náš Spasiteľ.

spracoval Boris

Kresťanskí seniori sú už aj v Partizánskom

Sobota 18. február, deň ako každý iný. Ale nebolo to tak! Kresťanskí seniori sa prvýkrát zišli na spoločnom stretnutí pod vedením predsedu p. Stanislava Husára, kde privítali vzácných hostí: vdp. dekana Miroslava Baláža, Dc RNDr. Jozefa Miklošku, primátora mesta doc. PhDr. Jozefa Božika, JUDr. Maroša Žilinku PhD, štátneho tajomníka ministerstva vnútra.

Vo fašiangovom období, v duchu priateľstva a dobrej nálady sa niesli príhovory vzácnych hostí.

Dotýkali sa cesty hľadania a riešenia problémov nášho každodenného života s neodmysliteľnou Božou pomocou. Plány, ktoré si vytýčili seniori uskutočniť a tým aj ostatným ponúknuté aktívne prežívanie kresťanstva a posilnenie vo viere, nie sú ľahké. Iniciatíva kresťanských seniorov vlastnej krízovej cesty v Partizánskom, ktorú nemáme, vybavovanie povolení po úradoch stalo veľa námahy a obety. Podpora p. dekana Baláža ako i prísľub primátora, že bude v tejto veci nápomocný, nám dáva nádej, že ak nie tento rok, tak o ten ďalší by sme mohli v pôstnom období vykonať pobožnosť krízovej cesty v prírode nad Žabou. Za 6 mesiacov existencie kresťanských seniorov bol vykonaný kus poctivej práce, pričom nechýbala ani úspešná púť seniorov k otcom benediktínom do Sampa. V príhovoroch sa hostia vyjadrieli, aká nesmierne potrebná je viera v našom živote, odvaha vyznať ju,

kresťanská zodpovednosť ísť voliť a nemať pochybnosť nasledovať svoj život v znení životného kréda nášho zosnulého otca biskupa „Pravda vás osloboďí!“ Jozef Mikloško, ktorý bol dlhodobým diplomatom vo Vatikáne, v osobných rozhovoroch so Sv. Otcom Benediktom zdôraznil, aby sme svoj pohľad upriamili na Matku Božiu, kam majú smerovať naše prosby, modlitby s poukázaním na fatimské posolstvá.

Vo veselej atmosfére, pričom nechýbali

Na púti v Sampa 2011

ani šísky, guláš a iné dobrôtky, každý jeden prispel úsmievom, dobrým slovom ako i ochotou byť nápomocný v ďalších smelých plánoch kresťanských seniorov. Nezabudlo sa ani na p. Horniakovú, ktorá slávila krásne okrúhle životné jubileum. Čo dodať na záver? Kresťanským seniorom vyprosujeme veľa Božích milostí a požehnania pri organizovaní ďalších zaujímavých a duchom obohacujúcich podujatí a váhajúcim odkazujeme, aby prišli medzi nás a zažili živé spoločenstvo lásky.

Terézia Z.

Za otcom biskupom Rudolfom

Viem. Je to už sedem mesiacov. Možno trochu dlhý odstup od chvíľ, o ktorých sa mi chce písanie. Tiež uznávam, že možno aj trochu neštandardne načasované - veď atmosféra, ktorou diecéza žije v čase písania tohto článku, sa z odprevádzania stále viac preklápa do očakávania. Zároveň však viem, že čas, kym budú očakávania naplnené, je pre mňa špeciálnou možnosťou, ktorá sa už nebude opakováť. Možnosťou, kedy môžem vyrovnať istý dlh, ktorý cítim. Dlh v ohlasovaní radosti zo žitia v strede lokálnej Cirkvi, dlh v ohlasovaní radosti zo služby pre Cirkev a dlh vo svedectve o milostiach, ktorými som cez túto službu bola obdarovaná ja a mnohí v mojom okolí. Lebo verím, že k takému ohlasovaniu sme povolaní všetci ... Lebo to všetko som zažila počas päťročnej práce pre našu diecézu v dennej blízkosti otca biskupa Rudolfa.

Počas tých rokov som pochopila mnoho vecí. Najzákladnejšou z nich je skutočnosť, že práca pre Cirkev je veľké privilégium. Toto vedomie ma vždy vedlo k rešpektu a pokore. Ak som ho náhodou zo zretelia stratila, takmer zákonite som pocíťovala vyhorenie. Viem, že existujú mnohí touto službou vyčerpaní. Napriek tomu však verím, že všetci zaangažovaní v práci pre (nielen našu) diecézu majú osobitnú možnosť čerpať z bohatstva Cirkvi. Skutočnosť, že biskupi sú nástupcovia apoštолов nielen znie veľko a presahujúco, ale JE veľká a presahujúca. Nie je to výsadou, byť blízko niečoho tak veľkého? V katechizme je mnoho pravd, ktorým sa snažíme veriť a žiť podľa nich, aby sme mali plní život. Prečo pri práci pre Cirkev nečerpať práve z tejto pravdy o nástupníctve biskupov?

Ďalší rozmer zažívame teraz, v čase, keď diecéza nemá svojho pastiera a osirela. Často mi prichádzajú na um slová, prvýkrát počuté ešte kedysi pri príprave na birmovku: *Kde je biskup,*

tam je Cirkev! Áno, ak chceme žiť v Cirkvi, sme odkázaní na „dar“ biskupa. Nemávame pocit, že máme nárok na biskupa podľa našich predstáv? Skúsenosť neobsadeného biskupskeho miesta nás opäť môže trochu pokoriť a prinúti vnímať, že biskup je v prvom rade dar od Boha pre miestnu Cirkev. Okrem toho, myslím, že ak tento čas využijeme na úprimné modlitby za nového biskupa, bude to dobrým vkladom do reálneho vzťahu k nemu, dnes ešte nepoznanému.

Tol'ko z niečoho, čo som začala chápať vďaka žitiu v centre diecézy.

Môj dlh - to čo mám a chcem vypovedať - je vlastne o veľkej vďačnosti. Za výše dva desať rokov biskupskej služby mal otec biskup Rudolf vplyv na formáciu celej generácie mládeže. A tam niekde, v deväťdesiatych rokoch, pri zájtkoch z diecéznych stretnutí mládeže sa začína moja vďaka osobne k nemu. Žasnom, kol'kí mladí sme sa cítili ním vedení. Vo viacerých z nás tá patrónosť k diecéze dospela do túžby dávať ďalej a pracovať pre druhých. A

ďalší a ďalší dnes požívajú z toho ovocia ... Som si vedomá, že všetky dobrá a nové chápanie plynúce cez prácu pre Cirkev by som nezažila, ak by o roky neskôr otec biskup Rudolf nebol voči mne prejavil prijatie a dôveru. Ten risk do mňa, odvaha pustiť mňa vtedy neskúsenú k zodpovednej práci, bola výzva k rastu a túžbe nesklamať. Ďakujem mu, veľmi mu d'akujem. Jeho krok prijatia a povzbudenia bol pre mňa vkladom na celý život. A to je niečo, čím sa, verím, máme povzbudzovať navzájom a o čom máme hovoriť medzi sebou ako o niečom, čo nás pobáda k vďačnosti. Hoci, ako sa dostávam na koniec a čítam to po sebe, cítim, že som povedala málo. Veľmi málo ...

Daniela Horváthová,
právnička z biskupskeho úradu

Prečo nám dospelí nerozumejú?

Tak toto je ťažká otázka. Zvlášť preto, lebo stále počúvame - „My sme takí neboli. Táto mládež nevie, čo je morálka! Čo ste vy za generáciu? Kam to spejeme?“ A môžeme za to len my - deti?

Ked' sa pozriem sama na seba, môžem povedať, že mi niekedy prekáža správanie mojich rovesníkov. Alebo ja si pripadám, akoby som bola iná. Prečo? Pýtam sa. Som vychovávaná v rodine fungujúcej! Zahrnutá láskou, kde sa nešetrí pochvalami, objatím, ale aj pokarhaním so zamračeným čelom a zdvihnutým prstom. A hľavne v rodine, kde sa veľa rozpráva! Komunikácia je veľmi dôležitá. Nie darmo sa hovorí: Nemému dieťatu ani vlastná mať nerozumie. A ďalšou dôležitou vecou je trávenie spoločného času! Toto je moja záchrana? Toto chýba mojim rovesníkom? Trávia so svojou rodinou málo času? Pociťujú nedostatok lásky? Pochopenia? Nekomunikujú? A potom to všetko hľadajú v partiach? Chcú sa predvádzať? Chcú byť iní? Počúvajú inú hudbu, farbia si vlasy, výstredne sa maľujú a obliekajú a len preto, aby na seba upozornili. Veľkým problémom môžem nazvať aj sociálnu sieť. Našou rečou je FB! Mládež tam trávi mnoho času. Viac času trávia „chatovaním s priateľmi“ ako so svojou rodinou. Deti sú doma, ale vlastne nie sú! Vlastne sa vôbec nevedia rozprávať. Naši rodičia FB nepoznali a ked' sa tak nad tým zamyslím a aj ich počúvam, zistujem, že boli určite šťastnejší ako my! Boli viac chránení ako my. Nám sa veľmi veľa ponúka a my, moderné deti, nevieme povedať - „ĎAKUJEM, TAK TOTO NIE!“ FB, alkohol, cigarety, sex, drogy - toto všetko je denne okolo nás. A veľmi záleží od človeka, ako sa k tomu postaví, ako si predstavuje svoju

budúlosť. Záleží mi na tom, čo ľudia o mne hovoria. Ja osobne nechcem patriť medzi dievčatá, na ktoré sa bude ukazovať prstom - „Toto je ona, robí hanbu svojej rodine!“ Moja rodina si to nezaslúži. Mám skvelých rodičov a fajn brata. Oni si nezaslúžia, aby som bola iná. Ked' idem von, moji rodičia ma vystrájajú vetou - „Barborka, správaj sa slušne, aby si sa za seba nikdy nemusela hanbiť!“ Aj vďaka tomuto článku som prišla na to, že som vďačná za mojich rodičov, že mi rozumejú a chcú mi rozumieť. Aj ja by som v budúcnosti chcela mať takú rodinu,

TÝKA SA NÁS

aby som sa v jej 14-tich rokoch nemusela zaňu hanbiť. Aby som aj ja mohla povedať svojej dcére: „Ďakujem ti za to, že si, aká si!“ Bude nás to stáť veľa námahy, aby nám dospelí rozumeli, ale aj my sa musíme chcieť zmeniť. Musíme chcieť a vedieť povedať nie, musíme sa veľa rozprávať so svojou rodinou, vedieť počúvať, dôverovať rodičom. Nechcieť stále vytŕčať, mať koníčky a byť menej a menej na FB. Verím, že na toto všetko prídeme aj sami, že sa to všetko raz zmení, že nám budú rozumieť aj dospelí...

Barbora

Zbytočný kresťan?

„Nič nie je zbytočnejšie ako kresťan, ktorý sa nestará o spásu druhých ... Ak kvas neprekvasí cesto, možno ho nazvať kvasom? Nehovor: Ja nie som schopný pohnúť druhými. Ak si kresťan, nie je možné, aby sa okolo teba niečo nedialo ... Tu ide o podstatu kresťanstva. „Tvrdiť, že kresťan nemôže byť užitočný druhému, je rovnako protirečivé, ako upierať Slnku schopnosť osvetľovať!“ (sv. Ján Zlatoústy) Budť si kresťan a svietiš, alebo sa nič okolo teba nedeje, nesvietiš a tým pádom nie si kresťan, darmo si zapísaný v matrike.

Predstav si teraz pred sebou lod'. Je noc. Lod' sa potápa. Za niekoľko okamihov klesne na dno. Kapitán lode a posádka, ktorá o tom vie, sa vyberú medzi nič netušiacich cestujúcich. Kapitán nariadi, aby im čašníci nosili na stoly jedlo, aké si len zaželajú a aby lodná kapela hrala do tanca zadarmo až do ochripenia. Cestujúci sú nadšení. Velebia kapitána a posádku! Dokonca aj cestujúci tretej triedy sa teraz cítia ako milionári v prvej triede. Kým sa zabávajú, kapitán s posádkou potichu a ničím nerušení kráčajú prázdnou palubou. Kapitán cestou stretne ženu namáhajúcu sa s ťažkým kufrom - pomôže jej odnieť kufor do kajuty, potom sa však vráti späť na palubu k svojej posádke. Dole v bare počut' hlučnú zábavu - cestujúci prevolávajú na slávu kapitánovi, ktorý sa o nich tak skvele stará! Zatiaľ hore v tme kapitán a posádka lode nastúpia do člnov a opustia potápajúcu sa lod'. Z diaľky neskôr sledujú, ako sa lod' položí nabok a nakoniec za zúfalého vreskotu ľudí zmizne v ľadovom oceáne spolu s tisícami bezmocných obetí...

Cynické, však? Žiadnen kapitán lode by sa takto nesprával. A keby áno - bol by netvor a vrah! Čo na tom, že zadarmo rozdával jedlo

a nápoje a zadarmo poskytol hudbu a zábavu, čo na tom?! Jeho povinnosťou bolo predsa zachrániť životy cestujúcich!

Ale čo keby kapitán povedal: My sme predsa nikoho neodmietali! Mohli za nami pokojne prísť. Keby chceli, mohli plávať s nami ... Nakoniec, ako sme ich mohli rušiť pri zábave? Mali takú skvelú náladu, nechceli sme im to ukázať! Koniec-koncov si za tú zábavu zaplatili, tak sme nemali právo ich teraz nútiť, aby to nechali ...! Myslím, že tento kapitán by skončil vo väzení. Kde skončíš ty? Prečo? Aj ty si zodpovedný ...

„Lod“ nášho sveta sa potápa. Písma vrvávajú: „... vtedy sa nebesia s rachotom pominú, živly sa páľavou rozplynú aj zem i diela, ktoré sú na nej.“ (2 Pt 3,10b). Prežijú len tí, ktorí sú pripravení. Písma vrvávajú: „A keď sa toto všetko má tak rozplynúť, ako sväto a nábožne musíte žiť vy, ... usilujte sa, aby vás našiel nepoškvrnených a bez úhony, v pokoji.“ (2 Pt 3,11.14b).

Zodpovední za prípravu ľudí na záchranu sú kresťania. Písma hovoria: „Ked' počuješ z mojich úst slovo, varuj ich pred mojim! Ked' poviem zločincovi: „Určite zomrieš,“ ty ho však neupozorníš a nebudeš hovoriť, aby si zločinca odradil od zlej cesty na záchranu jeho života, ten zločinec zomrie vo svojej vini, no jeho krv budem požadovať z tvojich rúk. Ale ak si varoval zločinca, a on sa neodvrátil od svojej neprávosti a od svojej zločinnej cesty, on zomrie vo svojej vini, ty si si však zachránil dušu.“ (Ezechiel 3,17b-21). A kto iný počúva a pozná Slovo Boha pre ľudí, ak nie kresťan, ktorý by mal poznať Živé Slovo - Krista? Poznáš vôbec Krista? Ako? Z katechizmu? Alebo naozaj zo svojho každodenného stretnutia s Ním, z rozprávania, spoločného plánovania a

spolupráce?

Ak túto úlohu nesplníš, si odsúdený. Písмо vrvá: „Vy ste soľ zeme. Ak soľ stratí chuť, čím ju osolia? Už nie je na nič, len ju vyhodiť von, aby ju ľudia pošliapali.“ (Mt 5,13).

Možno si povieš: „Ved' nikomu nič zlé nerobím a ak môžem, pomôžem - aj susedom, keď niečo potrebujú, aj keď treba niečo urobiť, upratať...“ - ale neurobil to isté aj kapitán lode z úvodného príbehu? A predsa ste ho odsúdili! Načo je ľuďom to, že im pomôžeš opraviť plot, či odniesť nákupnú tašku, keď ich nakoniec nechás zahynúť vo večnej smrti? Možno si povieš: „Nepočúvajú ma! Oni sa o to nestarajú. Čo môžem?“ Ale nehovoril niečo podobné aj kapitán? A odsúdil si ho, lebo si videl, že to nie je dôvod nechať tých druhých zomrieť.

Písmo o Ježišovi hovorí: „A vnikom inom niet spásy, lebo niet pod nebom iného mena, daného ľuďom, v ktorom by sme mali byť spasení.“ (Sk 4,12). Ježiš je jediný „záchranný čln“ z „potápajúcej sa lode“ nášho sveta. Kto naň nastúpi, zachráni sa. Kto nenastúpi, zahynie. Ježiš hovorí s celou naliehavosťou: „Kto uverí a dá sa pokrstiť, bude spasený; ale kto neuverí, bude odsúdený.“ (Mk 16,16)!!!

Kapitána, ktorý sa sám zachráni a ostatných nechá napospas smrti, odsúdia. Čo urobí Boh s tebou? Ak budeš hľadieť len na svoju záchrannu a neurobíš nič preto, aby si zachránil aj ostatných, odsúdi aj On teba ...

Kapitán, ktorý zanechá svoju povinnosť a nezachráni cestujúcich, ktorí sú mu zverení, nie je hoden volať sa kapitánom.

Kresťan, ktorý zanechá svoju povinnosť a nezachráni ľudí okolo seba, ktorí sú mu

zverení, nie je hoden volať sa kresťanom. Alebo ako vrvá sv. Ján Zlatoústy: „Nič nie je zbytočnejšie ako kresťan, ktorý sa nestará o spásu druhých ...“

Bud' teda poslušný hlasu, ktorý počuješ vo svojom vnútri: „Pomodli sa! Povedz mu! Urob toto ...!“ Možno práve od teba závisí množstvo životov duší, ktorým to tvoje slovo, tvoj skutok či modlitba bude chýbať natoľko, že ich nezachrániš a oni sa potopia do zatratenia práve pre tvoj nezáujem, tvoju lenivosť, tvoju neochotu. A Boh bude teba brať na zodpovednosť za nich ... Nechá ťa v nebi? Myslíš, že to zvládneš, keď to spoznáš?

ZAMÝSLENIE

Na Ježiša sa môžeš spoľahnúť kedykoľvek, v akejkoľvek streľbe hriechu sa ocitneš. Aj keď to bude životu nebezpečné, On za tebou príde. Pred 2000 rokmi prišiel na bojové pole hriechu, aby ťa zachránil a priviedol späť k Otcovi. A popri tvojej záchrane zomrel namiesto teba. Teraz je rad na tebe, aby si sa stal druhým Kristom pre iných okolo seba, aby si nastavoval doslova svoj život za záchrannu iných okolo teba. Nezachrániš ich však, ak sa nestanú tvojimi skutočnými priateľmi.

prevzaté a krátené

Posolstvo Svätého Otca Benedikta XVI.

k pôstnemu obdobiu 2012

**„Všímajme si jeden druhého, a tak sa pobádajme k láske
a k dobrým skutkom“ (Hebr 10,24)**

Milí bratia a sestry!

Pôstne obdobie nám opäť poskytuje možnosť zamyslieť sa nad srdcom kresťanského života, ktorým je láska k blížnemu. Je to skutočne vhodný čas na to, aby sme si s pomocou Božieho slova a sviatosti obnovili tak osobnú, ako aj spoločnú cestu viery. Ide o cestu, ktorá je v očakávaní veľkonočnej radosti poznačená modlitbou a solidaritou s blížnymi, tichom a pôstom.

Tento rok by som vám chcel predložiť zopár úvah, ktoré vychádzajú z krátkeho biblického textu prevzatého z Listu Hebrejom: „Všímajme si jeden druhého, a tak sa pobádajme k láske a k dobrým skutkom“ (10,24). Ide o vetu z odseku, kde svätopisec vyzýva k dôvere v Ježiša Krista ako najvyššieho veľkáza, ktorý nám získal odpustenie a prístup k Bohu. Ovocím prijatia Krista je život, ktorý sa uskutočňuje v súlade s troma božskými cnotami: pristupovať k Pánovi „s úprimným srdcom v plnosti viery“, „neochvejne sa držať nádeje, ktorú vyznávame“ a neustále venovať pozornosť a navzájom sa pobádať k „láske a dobrým skutkom“. Tiež sa poukazuje na to, že takéto evanjeliové správanie je dôležité podporiť účasťou na liturgických stretnutiach a modlitbe spoločenstva, aby sa pohľad upriamil na eschatologický cieľ: plné spoločenstvo s Bohom. Cenné a stále aktuálne učenie sa dotýka najmä troch stránok kresťanského života: pozornosti voči druhému, vzájomnosti a osobnej svätosti.

1. „Všímajme si jeden druhého“: zodpovednosť za bratov a sestry

Prvým bodom je pozvanie „všímať si“ jednu druhého. Naše povzbudenie začneme slovom, ktoré nás vyzýva, aby sme svoj zrak zamerali na druhého, v prvom rade na Ježiša, a aby sme si jedni druhých všímali a neboli nezúčastnení či ľahostajní voči osudu našich bratov a sestier. Namiesto toho však často prevažuje opačný postoj: ľahostajnosť a nezáujem, ktoré sa rodia z egoizmu, skrývajúceho sa pod zdánlivým rešpektovaním „súkromnej sféry“. Aj dnes mocne zaznieva Pánov hlas, ktorý každého z nás pozýva, aby prijal toho druhého. Aj dnes Boh od nás žiada, aby sme boli „strážcami“ svojich bratov a sestier (porov. Gn 4,9) a nadvázovali s nimi vzťahy charakterizované vzájomnou starostlivosťou a pozornosťou voči dobru druhého i jeho celkovému dobru. Dôležité prikázanie lásky k blížnemu ma núti a vyžaduje si odo mňa, aby som si uvedomil zodpovednosť za tých, ktorí sú ako ja, Božími stvoreniami a Božími deťmi: fakt, že sme vo svojej ľudskej prirodzenosti a často aj vo viere bratmi a sestrmi, musí viest k tomu, aby sme v blížnych skutočne videli svoje „druhé ja“ (alter ego), ktoré Pán nekonečne miluje. Ak takto hľadíme na ľudí ako na bratov a sestry, potom z nášho srdca prirodzene prúdi solidarita, spravodlivosť a tiež milosrdenstvo a súcit. Boží služobník Pavol VI. povedal, že svet dnes trpí predovšetkým nedostatkom bratstva: „Svet je chorý. Jeho neduh nevází natolko v neproduktívnosti zdrojov alebo v ich uchvátení zo strany niekoľkých, ako skôr v

nedostatku bratstva medzi ľuďmi a medzi národmi" (encyklika Populorum progressio, 26. marca 1967, 66).

2. „Jedni druhým“: dar vzájomnosti

Takéto „stráženie“ jedného druhým odporuje mentalite, ktorá neuvažuje o živote v eschatologickej perspektíve - lebo ho redukuje iba na jeho pozemský rozmer - a v mene individuálnej slobody akceptuje akékoľvek morálne rozhodnutie. Spoločnosť ako je tá dnešná sa môže stať hluchou tak voči fyzickému utrpeniu, ako aj voči duchovným a morálnym potrebám života. To sa však v kresťanskom spoločenstve nesmie stať! V Cirkvi, ktorá je Kristovým mystickým telom, sa táto vzájomnosť prejavuje tým, že spoločenstvo neprestajne robí pokánie a prosí o odpustenie za hriechy svojich detí, ale sa aj vždy teší z nového svedectva čnosti a lásky, ktoré v ňom rozkvitlo a oslavuje ho. Svätý Pavol hovorí, nech sa „údy rovnako starajú jeden o druhý“ (1Kor 12,25), lebo sme len jedno telo. Na tejto spolupatričnosti sa zakladá láska k našim bratom a sestrám, ktorej prejavom je dávanie almužny, predstavujúce spolu s modlitbou a pôstom typickú pôstnu prax. Aj v konkrétnej starostlivosti o najchudobnejších môže každý kresťan vyjadriť svoju účasť na jedinom tele, ktorým je Cirkev.

3. „A tak sa pobádajme k láske a k dobrým skutkom“: spoločne napredovať k svätości

Toto vyjadrenie z Listu Hebrejom (10,24)

nás vedie k tomu, aby sme uvažovali o univerzálnom povolaní k svätości, o neustálom napredovaní duchovného života; nabáda nás, aby sme túzili po vyšších daroch milosti a po čoraz väčšej a plodnejšej láske. Do tejto dynamickej perspektívy rastu spadá aj naša výzva, aby sme sa vzájomne pobádali dosiahnuť plnosť lásky a konať dobré skutky. Zoči-voči svetu, ktorý od kresťanov požaduje nové svedectvo lásky a vernosti Pánovi, nech všetci pocítia, že je naliehavo potrebné usilovať sa predbiehať v

ZAUJALO NÁS

láske, v službe a v dobrých skutkoch (porov. Hebr 6,10). Táto výzva nadobúda osobitný dôraz v posvätnom čase prípravy na Veľkú noc. So želaním svätého a plodného Pôstneho obdobia vás zverujem príhovoru preblahoslavej Panny Márie a všetkým zo srdca udeľujem apoštolské požehnanie.

Vo Vatikáne 3. novembra 2011
BENEDIKT XVI.
krátené

DETSKÉ OKIENKO

Doplň úryvok textu zo Svätého písma (Jn 19,25-27)

Pri Ježišovom kríži stála jeho Mária Kleopasova a Ked' Ježiš uzrel a pri nej učeníka, ktorého miloval, povedal matke: „..... !“ Potom povedal učeníkovi: „..... !“ A od tej hodiny si ju

matku
učeník vzal k sebe
matka, sestra jeho matky
Hľa, tvoja matka
Mária Magdaléna
Žena, hľa, tvoj syn

DET SKE OKIENKO

Drahý Ježiš,
dnes Ťa chcem poprosiť o jednu zvláštnu vec.
Dovoľ mi stať sa televízorom.
Chcel by som sa cítiť tak, ako sa cíti televízor u nás.
Mať špeciálne miesto úplne pre seba
a zhromažďovať okolo seba celú rodinu.
Chcel by som byť braný vážne, keď hovorím,
byť v centre pozornosti...
byť vypočutý všetkými bez prerušovania.
Chcel by som, aby sa o mňa starali tak,
ako sa starajú o televízor, keď sa v ňom niečo pokazi.
Chcel by som byť blízko môjho otca, keď sa vracia z práce,
aj keď je unavený.
A aby ma moja mama hľadala, keď sa cíti sama a smutná.
A aby moji bratia zanechávali loptu,
lebo chcu byť so mnou
a aby som mohol rozosmievať všetkých, aj nechtiac.
Aké by to bolo dobré, keby zanechali všetko,
aby so mnou boli aspoň chvíliku.
Ježišu, neprosím Ťa o veľa.
Dobrú noc, Pane...

(Julia Szwaro, Rytier Nepoškvrnenej 2/2002)

Váš Pútniček

Modlitba

Pane Ježišu,

Ty si sa narodil pre mňa v maštali,
pre mňa si žil život plný bolesti a utrpenia
a napokon si zomrel za mňa na kríži.

Pros i za mňa:

OTČE, ODPUSŤ MU!

Povedz za mňa svojej Matke:

HĽA, TVOJ SYN!

V hodine mojej smrti aj mňa uisti:
ESSTE DNES BUDEŠ SO MNOU V RAJI!

Spasiteľu môj,
neopúšťaj ma!

MÁM SMÄD PO TEBE,
po pramene života.

Moje dni rýchlo ubiehajú,
a čoskoro bude všetko skončené.

Do Tvojich rúk porúčam svojho ducha!

Teraz i naveky! Amen.